

Разквартирувание

Презъ лѣтото на 1877. год., 7. дружина бѣше разположена на квартири въ нѣколко кѣщи на „Марино поле“, а именно: първитѣ кѣщи, въ дѣсна страна, като се отива отъ сегашната градска градина по Севлиевското шосе (на Сжбя фурнаджията и другитѣ до нея). Една частъ отъ войницитѣ бѣха на бивакъ задъ тѣзи кѣщи.

Презъ есенъта, сжщата година., като захвана да става студено, премѣстиха ни по ротно въ четири напустнати турски голѣми кѣщи въ махлата, която е близо до банитѣ (близо до кѣщата, която отпосле служеше за дирекция на мжжката гимназия).

Както презъ лѣтото, на „Марино поле“, тѣй и презъ зимата въ импровизиранитѣ казарми, липсваха какви годе грижи за нашето по възможность удобно и хигиенично разположение. Постѣпихме въ праздни голѣми стаи съ строщени джамове, които ние излепихме съ книги. Слама за постелка не ни дадоха. Тѣзи наши другари, които бѣха отъ близки мѣста, изискаха отъ дома си разни чергици. За тази цель азъ веднажъ като бѣхъ пратенъ на работа въ единъ вещеви складъ, гдето разтоваряхме съндѣци съ облекло, които бѣха обвити отвънъ съ рогоски отъ лико, поискахъ позволение и взехъ нѣколко отъ тѣзи рогоски и отъ тѣхъ си съсихъ сламеникъ; намѣрихъ отъ нѣкъде слама, напълнихъ го и вече спѣхъ на меко (на дюшекъ), поглежданъ доста зависливо отъ тѣзи, които не разполагаха съ такъвъ разкошъ.

За отопление помѣщението и за варене ястието, пращаха ни въ турската махала да събаряме напустнатитѣ отъ притежателитѣ имъ кѣщи. Понеже въ много отъ тѣзи кѣщи се бѣха настанили бѣжанци отъ старозагорско, то не липсваха куриози, напримѣръ: една вечеръ наченахме да събаряме на една подобна кѣща стълбата, която води къмъ горния етажъ, обаче оказа, се че въ него живѣятъ хора, при това даже познати на менъ отъ Ст. Загора, които се молѣха да почакаме поне да слѣзнатъ; разбира се че тази кѣща не съборихме. Съ тѣзи събаряния бѣше захванало да се злоупотрѣбва. Много опълченци продаваха греди на фурнаджии и халваджии. По поводъ на това, последва разпореждане отъ Губернското управление да се прекрати и строго забрани събарянето. Тѣзи разпореждания бѣха обявени и въ нашата рота, но въпреки това, пращаха цѣли команди ношно време, да събаряме кѣщи и носимъ дървата въ квартирата на ротния командиръ капитанъ Стрижевски. Това ни възмущаваше. Изобщо ротния командиръ минаваше въ нашитѣ очи като користолюбивъ началникъ. Нѣкой нашъ другаръ бѣше случайно видѣлъ, че той ималъ едно сандѣче пълно съ злато.